

РОБЪРТ
БРАУНИНГ

СЛАВНИЯТ ХАМЛИНСКИ СВИРЕЦ

📖 детска приказка 📖

ИЛЮСТРИРАНА И ОЦВЕТЕНА ОТ Т.У.КРЕЙК И У.А.КРЕЙК

Превод от английски
Евгения Панчева

Преводът е направен по изданието:

THE PIED PIPER OF HAMLIN, A CHILD'S STORY BY ROBERT BROWNING

Copyright © 2013

Published by BlazeVOX [books]

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Евгения Панчева, превод, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-559-1

ПРЕДГОВОР

Книгата, която държите в ръце, е факсимиле на „Славният хамлински свирец“ на Робърт Браунинг, илюстрирана от моите родители Том и Уенди Крейг и подарена ми за моя шести рожден ден през 1962 г., когато те решиха, че съм достатъчно пораснал да ѝ се насладя. Родителите ми обаче бяха създали тази книга няколко години по-рано. Баща ми описва обстоятелствата по следния начин:

През септември 1958 г. отидох в Ню Йорк да преподавам за една академична година в Куинс Колидж, СУНИ. Уенди ме придружаваше. (Ти остана в Англия, в Кингстън, с Рита и Гари [моите баба и дядо по майчина линия].) През деня, докато преподавах, тя работеше върху изследването си за романите на Джейн Остин в Обществената библиотека на Ню Йорк. Живеехме на Ист 58 Стрийт.

През февруари 1959 г. използвахме ваканцията между семестрите, за да посетим Уилямсбърг, Вирджиния, където купихме привлекателната традиционно подвързана книга от ръчно изработена хартия, която сега съдържа „Славният хамлински свирец“. Идеята ни беше да подготвим подарък за теб при завръщането ни. Сметнах дължината на поемата и мястото, с което разполагахме, и в продължение на около две седмици вечер я пишех и рисувах илюстрациите, които Уенди оцвети с водни бои. Върнахме се в Англия през май 1959 г.

Разбира се, на шест години не знаех нищо за това, но си го спомням, и си спомням колко обичах да ми четат „Славният хамлински свирец“ и да усещам удоволствието, което родителите ми изпитваха от четенето на глас, и паузите, през които ми показваха илюстрациите. Надявам се и други да изпитат тези наслади, както и свои собствени, повече от век по-късно.

Роджър Крейк
Аштабюла, Охайо, 2013 г.

Roger Craik

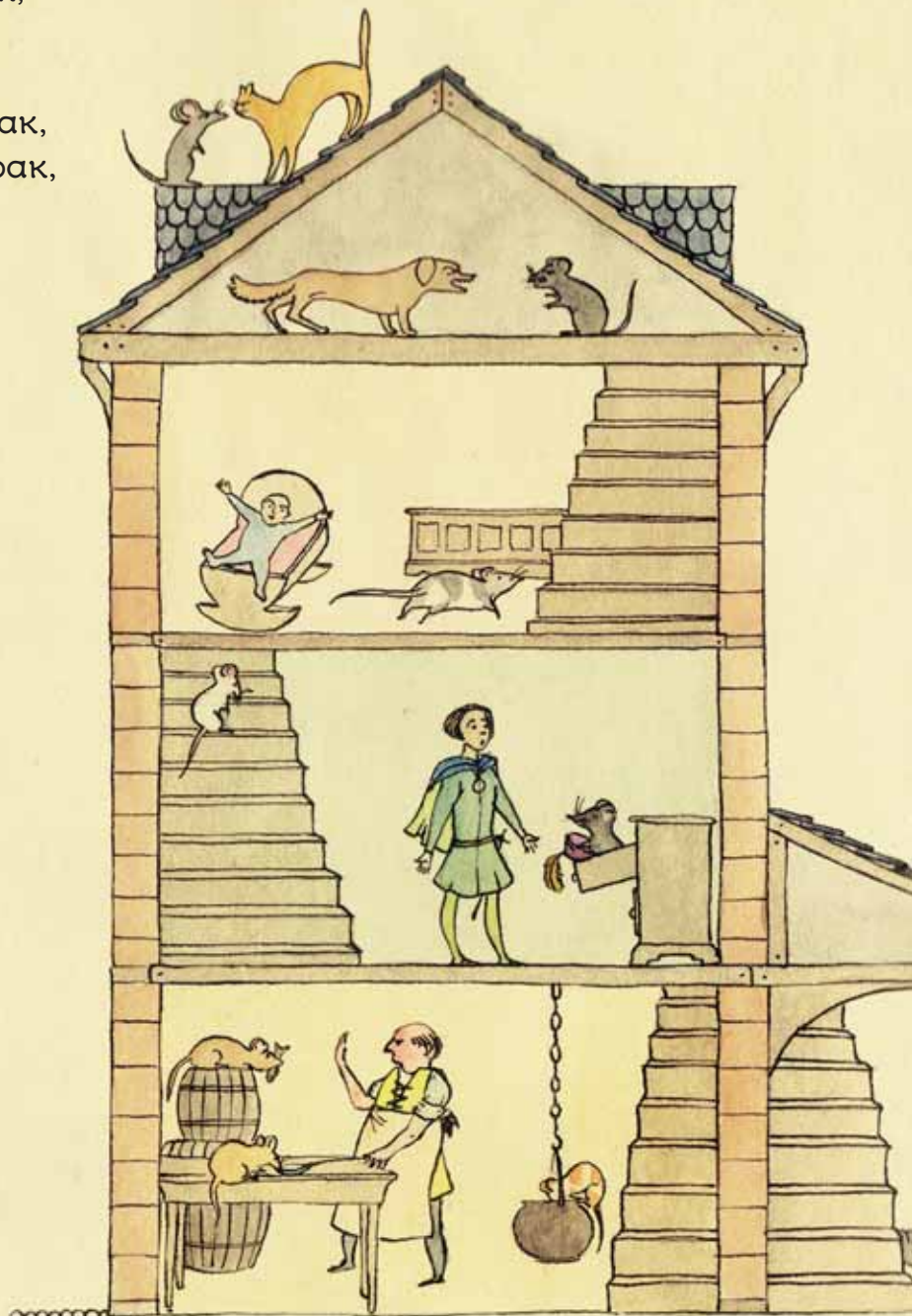
June 1962

Hamelin Town's in Brunswick,
By famous Hanover city ;
The river Weser, deep and wide,
Washes its wall on the southern side ;
A pleasanter spot you never spied ;
But, when begins my ditty,
Almost five hundred years ago,
To see the townsfolk suffer so
From vermin, was a pity.

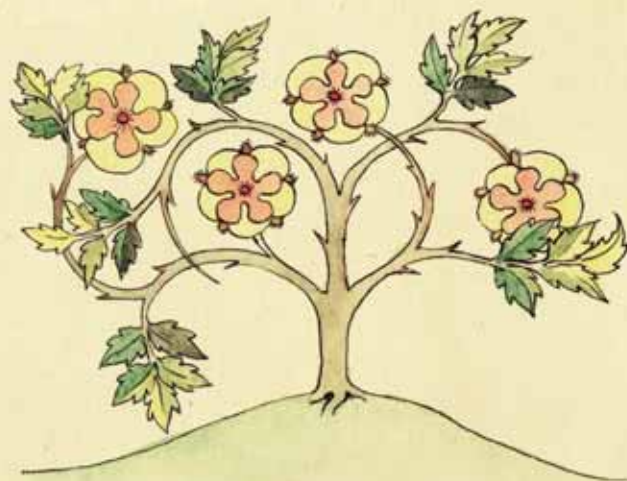

Град Хамлин е във Брунсвик,
до ХанOVER в съседство,
и Везер плиска там вълни
и мие южните стени.
Такъв брилянт ще търсиш с дни,
но в ранното си детство,
преди петстотинте лета,
когато почвам песента,
завъди гад туй кметство.

Що плъх бе! Почерняло чак.
За псета, котки – смъртен враг.
Децата хатеха до кръв,
чорбата лочеха с черпак,
ядяха сирене със стръв,
гризяха бъчва и катпак,
гнездяха в мъжкия калпак,
жените стряскаха по мрак,
надвиквайки ги дене
с тищене и квичене
в минор, в мажор,
през вряк и грак.

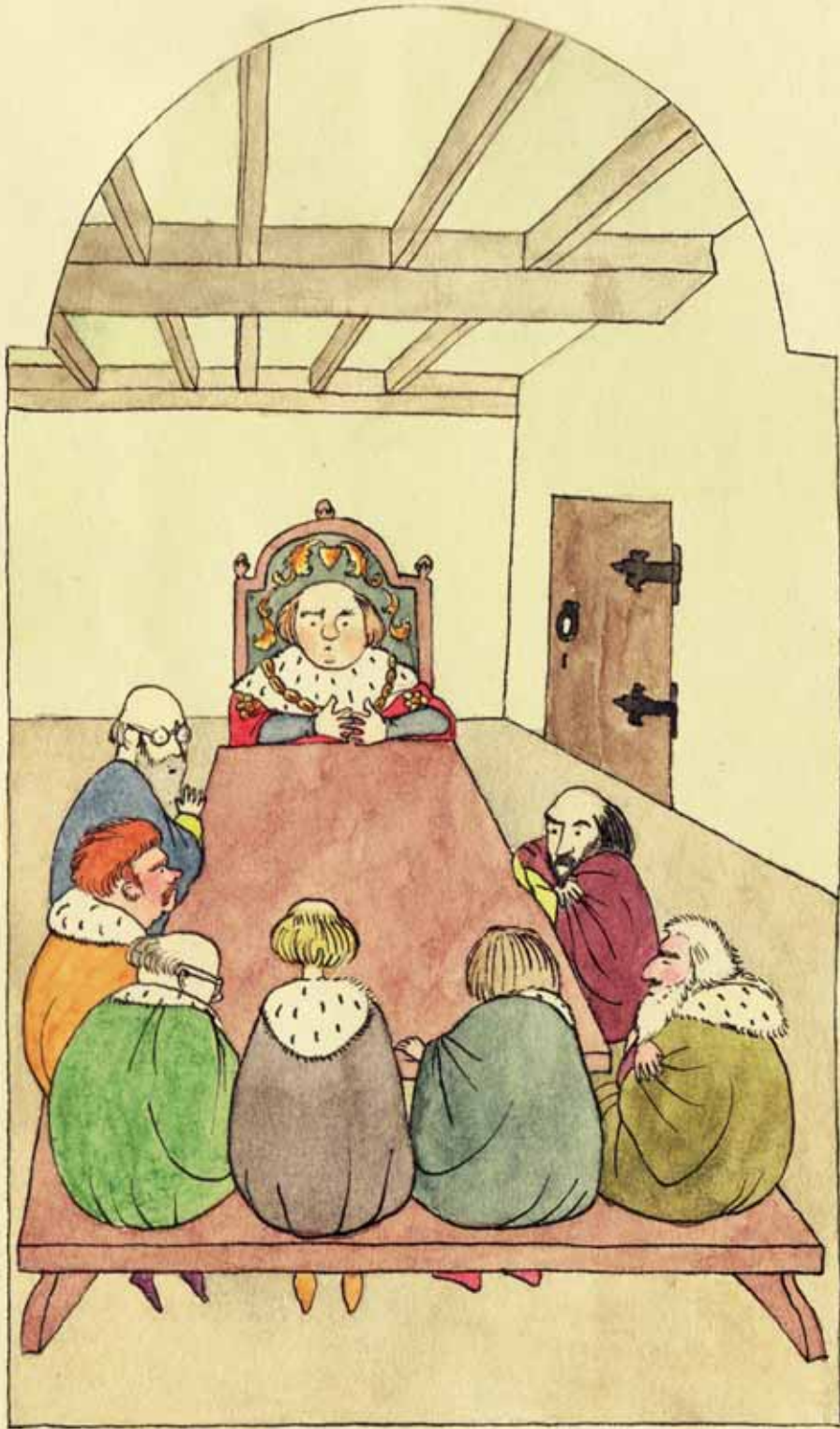

At last the people in a body
 To the Town Hall came flocking :
 " 'Tis clear", cried they, "our Mayor's a noddy ;
 "And as for our Corporation — shocking
 " To think we buy gowns lined with ermine
 " For dolts that can't or won't determine
 " What's best to rid us of our vermin !
 " You hope, because you're old and obese,
 " To find in the furry civic robe ease ?
 " Rouse up, sirs ! Give your brains a racking
 " To find the remedy we're lacking,
 " Or, sure as fate, we'll send you packing !"
 At this the Mayor and Corporation
 Quaked with a mighty consternation.

Накрая майстор и чирак
 превзеха общината.
 „Изглежда кметът е глупак!
 Позор за занаята!
 Облекли сме го като цар
 във хермелин, а няма цар
 за него срещу тая твар.
 Понеже стар си и си тлъст
 ли даже не помръдваш пръст?
 Ум натрегнете, господа,
 от напаст да спасим града,
 че инак чака ни беда.“
 И утлах, ужас и вина
 разтресе кмет и община.

An hour they sat in council ;
 At length the Mayor broke silence :
 "For a guilder I'd my ermine gown sell,
 "I wish I were a mile hence!
 " It's easy to bid one rack one's brain –
 " I'm sure my poor head aches again,
 " I've scratched it so, and all in vain.
 " Oh for a trap, a trap, a trap!"
 Just as he said this, what should hap
 At the chamber door but a gentle tap?
 " Bless us", cried the Mayor, " what's that?"
 (With the Corporation as he sat,
 Looking little though wondrous fat;
 Nor brighter was his eye, nor moister
 Than a too-long-opened oyster,
 Save when at noon his paunch grew mutinous
 For a plate of turtle green and glutinous)
 " Only a scraping of shoes on the mat?
 " Anything like the sound of a rat
 " Makes my heart go pit-a-pat!"

Така в диспути час измина.
 Накрая кметът рече:
 „За гулден давам хермелина
 да съм оттук далече.
 „Напрягай ум“ се казва лесно.
 Главата заболя ме, честно,
 да се почесвам неуместно.
 Катан, катан ни трябва тук!“
 При тези думи чу се звук
 на портата отвън: „Чук-чук!“

О, боже, що ли е това?
 И кметът наклони глава
 като прасенце във тава,
 с очи от леност помътнели,
 същински стриди престарели.
 Търбухът даваше им цвят,
 щом зърнат гълъб за обяд.
 „Кой шушка по килима? Въх!
 Натомни ли ми нещо плъх,
 изгубвам дума, ум и дъх.“

“Come in!” – the Mayor cried, looking bigger:
And in did come the strangest figure!
His queer long coat from heel to head
Was half of yellow and half of red,
And he himself was tall and thin,
With sharp blue eyes, each like a pin,
And light loose hair, yet swarthy skin,
No tuft on cheek nor beard on chin,
But lips where smiles went out and in;
There was no guessing his kith and kin:
And nobody could enough admire
The tall man and his quaint attire.
Quoth one: “It’s as my great-grandsire,
“Starting up at the Trump of Doom’s tone,
“Had walked this way from his painted tombstone!”

Но викна кметът „Влез!“ сърцато
и влезе същество чудато,
в одежда дълга пременено,
по равно в жълто и в червено,
върлина съща със очички
две сини, като две иглички,
смугло, с провиснали косички,
и със брадичка без космички,
но пък с усмивка до ушички,

и доста стреснаха се всички,
и се зачудиха какво
е туй палто и същество.
И някой рече: „Пришествие
на пратпрадядо е, тръбата
последна чул изпод земята.“